

גריד' הוסיף ו'ר
יומאסון י'כס'
ג'על

אהבת כל המעשים כלם היא קודמת לכל, אחר כך אהבת כל האדם, אחריה אהבת ישראל, שהיא כוללת הכל, שעתידיו ישראל לתקן את כל המעשים כלם. וכל אהבות אלה הם אהבות מעשיות, לאהב אותם לעשות להם טובה ולגרים להם עלוי, ונעלה על כלן אהבת ד', שהיא אהבה שבפעל, אינה גוררת בעצמותה שום דבר, כי-אם מה שהלב מלא ממנה זה הוא האשר היותר נשגב.
(הראי"ה קוק, מדות הראיה, אהבה; ב)

"ויאמר ד' אל אברהם: לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך: ואעשה לך גויל, ואברכה, ואגדלה שמך, וקהה ברכה: ואברכה מברכך ומקללך אאור, ונברכו בך כל משפחות האדמה"
(בראשית יב, א-ט)

"שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד" (דברים ו, ד)
"ד', שהוא אלקינו עתה, ולא אלקי האומות, הוא עתיד להיות ד' אחד, שנאמר: 'כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרוא כלם בשם ד' ' (צפניה ג, ו) ונאמר: 'ביום ההוא יקהה ד' אחד ושמו אחד' (זכריה יד)" (רש"י שם)

"הדבר אשר חנה ישעיהו בן אמוץ על יהודה וירושלים: וקהה באחרית הימים נכון יקהה הר בית ד' בראש הקרים, ונשא מגבעות, ונהרו אליו כל הגוים: והלכו עמים רבים ואמרו לנו ונעלה אל הר ד' אל בית א-להי יעקב, וירנו מדרךיו ונלכה בארחותיו, כי מציון תצא תורה וידבר ד' מירושלים: ונשפט בין הגוים, והוכיח לעמים רבים, וכתתו חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה"
(ישעיהו ב, א-ד)

"והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית תפלת, עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים"
(ישעיהו נו, ז)

"...כנסת ישראל איננה אומה כפי המובן הרגיל אלא התמצית האידיאלית של האדם, המנופעה בתור קיבוץ חברתי ממולא בכל תכסיסיו, שנקרא "לאום" בדרך-השאלה, מפני-שכל הקיבוצים המיוחדים שבבני-אדם נקראים כן. את הנופעותיה המרובות מגלה הוא בתקופות שונות בגוונים שונים. יש מהן שהיא מגלה אותן ע"י עצמה, ויש מהן שגילויה יוצא אל הפועל ע"י חלקים אחרים של האנושיות - ע"י גרמתה..."
(הראי"ה קוק, אגרות הראיה, ב; סה-ו, [אגרת תט])

"שישה דברים קדמו לבריאת העולם... התורה, וכסא הכבוד... אף התשובה... מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר..."

"הטוב יוצא לפעול דווקא כשהוא מרוכז בנקודת אורה" (הראי"ה קוק, עולת ראייה, א; צט)

"פניסת-ישראל היא תמצית ההונה בלה, ובעולם-הזה נשפע תמצית זו באמה הישראלית ממש, בחמרייתה ורוחנייתה, בתולדתה ואמונתה. וההיסטוריה הישראלית היא תמצית האידאלי של ההיסטוריה הכללית, ואין לה תנועה בעולם בכל העמים כלם שלא תמצא בגמיתה בישראל. ואמונתה היא התמצית המסלת והמקור המשפיע את הטוב והאידאליות לאמונות פלו, וממילא הפכו המקור את כל המשגים האמוניים, עד שיביאם למדרגת 'שפה ברורה לקרא כלם בשם די', 'וא-להיך קדוש ישראל א-להי כל הארץ יקרא...' (הראי"ה קוק, אורות, אורות ישראל, א; א)

"צדקה עשה הקדוש-ברוך-הוא עם עולמו, מה שלא נתן כל הפשרונות במקום אחד, לא באיש אחד ולא בצם אחד, לא בארץ אחת, לא בדור אחד ולא בעולם אחד, כי-אם מפזרים הם הפשרונות, והכרח השלמות, שהוא פח המושך היותר אידאלי, הוא הגורם להמשך אחרי האחדות המרוקמה, הפכרות לבוא בעולם. 'יהנה פיוס ההוא - יהנה די' אחד ושמו אחד' נכריה יד, ט. אוצר סגלת עולמים בישראל הוא גנוז. אבל כדי לאחד במונן כללי גם-כן את העולם עם מקרהים צדדי פשרונות מיוחדים להיות חסרים בישראל, כדי שישלמו על-ידי העולם, וכל נדיבי עמים. ובזה יש מקום לשקבלה שישראל מקבל מהעולם, וממילא פנויה היא הדרך כלפי המשפעה..."

(הראי"ה קוק, אורות, אורות ישראל, ה; ב)